

HANNE CALBERG

Hanne Calberg viser fotoalbummet frem og fortæller om sit liv og oplevelser, blandt andet fra besættelsestiden, hvor hendes far blev deporteret til koncentrationslejrene med det danske politikorps. Hanne er født i 1938 og er opvokset på Skanderborgvej. Hun har boet i Aarhus hele sit liv – men har også rejst meget ud og samlet oplevelser fra resten af Danmark og verden med venner og familie.

Interviewet af Carina Stobberup, den 27. april 2017

MIT LIV I GLÆDER, SORGER, SKUFFELSER, OPTIMISME OG FARVER

BARNDOM

Mine forældre flyttede til Skanderborgvej nr. 17 i 1938, da jeg lige var født. Vi boede i sådan en kasse, en karré, som afgrænses af Kongsvangsallé, Rudolff Wulfsgade, Sønderport og Skanderborgvej. De boede før i Fåborggade, hvor der kun var das i gården og intet bad. I den her karré, hvor jeg voksede op, der var

det udelukkende selverhvervende, folk fra DSB og Ford der boede. Det var ikke velset, at en politimand skulle bo her, men mine forældre ville bo et ordentligt sted med eget bad og toilet, et godt køkken med isskab, fjernvarme og så videre – det var ren luksus. Og så havde vi telefon, for min far var politimand. Men med tiden kom der også flere daglejere til. Der var virkelig sammenhold... Måske det havde med krigen at gøre, for vi havde både tyskere og flygtninge lige ved siden af.

Billede taget fra altanen på Skanderborgvej 17

Det her, det er jo sporvognene. Og lige dér boede jeg – der var en endestation nede ved Skanderborgvej. Det var sporvogn nr. 2. Så var der sporvogn nr. 1, den kørte til Dalgas – den kørte ned til Tangkrogen, hvor garagen også var. Vi brugte også sporvognen, men vi cyklede til alt. Der var ikke ret mange biler dengang – mine forældre har aldrig haft bil. Før de fik os, der kunne de godt finde på at leje en rigtig gammel Ford, og så køre op til Skagen. Det elskede de. Op til malerne og se alt det der. Det gik de op i.

Min storebror var handicappet. Han var blevet klemt ved fødslen. Som 8-måneders blev han syg, der går han i krampe. Der har garanteret siddet en blodprop... Men man kunne ikke se, at han var syg. Og så kommer jeg til

halvandet år efter. Og jeg er GRIM og jeg er skaldet – og hvis du vidste alt, hvad min far har fortalt mig! Men han var så humoristisk.

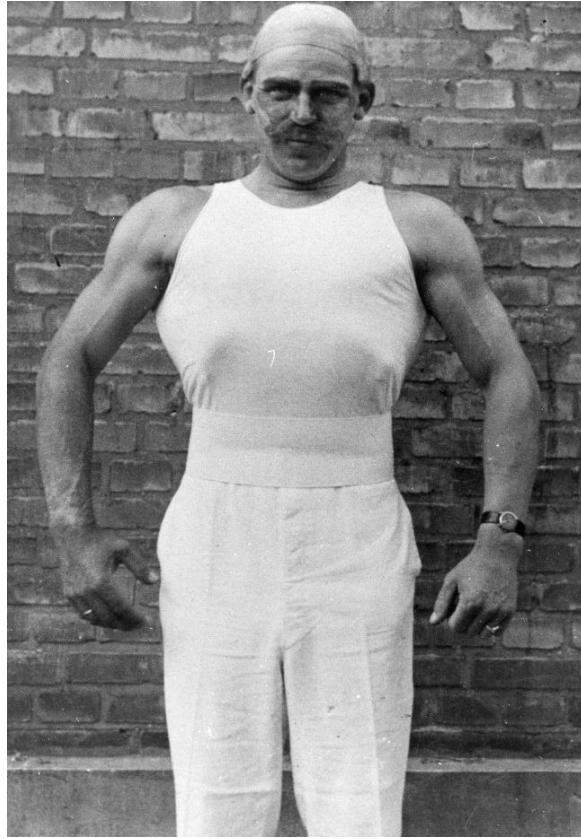

Foto: Hanne og faster, ca. 1939

Min mor og far, begge meget optimistiske trods det at have født et handicappet barn og det, at min far havde været i koncentrationslejr. Foto: I anledningen af fars politijubilæum, ca. 1950

Min mor var hjemmegående og min far var politimand. Samme år, som min far blev optaget i Politikorpset i Aarhus, var han også med i OL i brydning i Paris. Det var i 1924.

Robert Calberg i bryderdragt, ca. 1924

Dér er han som bryder. John Robert Calberg Christoffersen. Du kan se, han er en ORDENTLIG kleppert. Han vandt over en bolsjevik, det skriver han. Jeg har et kort fra ham – det blev sendt til Aarhus Oliefabrik, for der var hans far portner.

Gruppebillede af politiet foran politigården.

Det her billede, det er ved den gamle politistation.

HVOR LÅ DEN HENNE?

Den lå nede i Mejlgade, der hvor Kvindemuseet er i dag – det er den gamle politistation. Og dér står min far i krydset.

Robert Calberg dirigerer trafikken, ca. 1924

Han stod både i Søndergade og somme tider ved Banegården. Så han var gadebetjent.

... OG DIRIGEREDE TRAFIKKEN?

Ja. Der var jo ingen lysregulering dengang i 1924. Han var også kørelærer i politiet, og var med til at starte fodboldholdet.

MINDER FRA KRIGEN

Jeg huske en oplevelse, jeg havde. Jeg legede sådan igennem nogle ruder nede ved vaskehuset. Og så var der en dreng foran mig, der lukkede ruden i – og der gik jeg lige igennem. Jeg har den dag i dag et ordentlig ar [peger på sit ben]. Dengang fik vi sølvklemmer i. Så skulle vi ned og have taget dem ud ved min læge, der boede i Guldsmedgade. Og den dag blev Guldsmedgade bombet.

MENS DU SAD DÉR!?

Jeg var sammen med min mor og min bror på vej derhen. Så vi røg fra hinanden. Jeg røg ind i Magasin, og min mor røg ind i en anden butik. Det var den tomt, der lå der i mange, mange år, som er blevet til Føtex nu. Der var en minigolfbane i mange år. Bare sådan et hul. Det var noget mærkeligt noget. Det var tyskerne der bombede. Da Universitetet blev bombet, var det englænderne. Det var fordi Gestapo havde hovedkvarter deroppe. Og det [bombningen af universitetet] kunne vi mærke på Skanderborgvej, hvor ruderne de klirrede. Det var trods alt et godt stykke.

Hanne med sine klassekammerater. De har kunne fejre 25, 50 og 60års jubilæum, det sidste 2. juni 2016.

Under krigen, i 1944 blev jeg skrevet op i Forældreskolen. Læssøesgades Skole var besat af tyskerne. Så da krigen sluttede, gik vi med faner og flag til Læssøesgades Skole, som var meget ødelagt. Det var en frygtelig skole at se igen. Den var gennemhullet... de havde ødelagt så meget. Men de havde jo et fantastisk kig ned til banelegemet, hvor alle toge var og alt, hvad der kom ind og ud af byen. Så de var jo snu, de tyskere.

Min bror gikovre på Internatskolen, ved Skt. Annagade Skole. Det var for handicappede. Han boede hjemme i 18 år. Han kom senere på Sølund, og senere ud i familiepleje. Og så kom han på beskyttede værksteder.

Her ved Skanderborgvej var der en ridehal. I ridehallen var der polakker dernede under krigen, som flygtninge. Der gik vi ned, vi børn – vi var ikke ret gamle – og lærte dem dansk. De lå bare på savsmuldet og sov dernede, med grå tæpper, kan jeg huske.

VAR DET JØDISKE POLAKKER SÅ?

Det må det jo nok have været. De var lykkelige for, at vi kom derned, alle vi unger. Op over for Skanderborgvej, hvor der er bygget nu, der var alle de tyske tankvogne. Og tyskerne stod jo faktisk med geværet oppe, hvis ikke vi havde nedrullede gardiner.

Vi havde en stikker i opgangen. Desværre. Men han blev taget og kom i fængsel efter krigen. Olsen. Det var en værre bandit. Jeg kan godt fortælle dig, deres hjem var fyldt med guld og glimmer og tykke smyrnatæpper. Datteren, hun havde så mange penge på sig. En dag, der sagde hun "*Hanne, prøv at se, hvad jeg har!*" – Så nede under sådan en bagtrappe, der havde de en MASSE pengesedler. Det sagde jeg nemlig til min far, om det så er gået videre, og han kunne sige "*Jamen nu skal Robert på arbejde*" – aner det ikke. Men det var rædselsåret, 1944.

Den 19. september 1944 blev min far taget. Han skulle på arbejde klokken 7 om morgenen. Der stod tyskerne så – de havde overtaget politigården om natten. Der var NOGEN, der havde fået noget at vide. Nogen der ikke skulle på arbejde den dag. De gik under jorden. Hans bedste ven nåede at gå under jorden. Min far blev kørt til Tyskland, Buchenwald. På et tidspunkt derefter, kom tyskerne op og ringede på døren og ville have min fars pistoler! Men mor var snu og hun var

ikke bange. Så dem havde hun været nede i kokskælderen med. Dengang fyrede man åbenbart med koks. Men dem havde hun gravet ned sammen med viceværten, så de var langt væk. Så hun sagde "*I kan godt komme ind og se, jeg har ingen*".

DET HAR IKKE VÆRET HELT UFARLIGT, HVIS DET NU VAR BLEVET OPDAGET!

Nej! Jeg ved ikke, hvor hun fik de kræfter fra. Men der kan du jo se, det var jo koncentrationslejren – SÅDAN var det.

VAR DET BUCHENWALD HAN VAR I?

Han var i Buchenwald, han var i Frøslev, han var i Neuengamme. Han blev flyttet rundt, fordi han var jo 47 år for det første. De fleste politibetjente var i 20'erne, og mange af dem døde. Men min far, han var olympisk bryder og han var stærk. Og han havde et godt humør. Han talte ikke ret meget om det da han kom hjem. Det var der ingen der ville. INGEN. Så jeg har aldrig kunne få at vide, hvor far var og hvem han var sammen med. Men jeg kan huske, at han sagde til mig "*Hanne, du må ALDRIG hade tyskerne. Fordi det var ikke dem, der var noget i vejen med*". De SKULLE arbejde. Og da havde min far talt med nogle fangevogtere, som gav det halve af deres ration af mad, som min far kunne give de der unge politibetjente – eller andre, der var ved at dø, ikke.

MEN HAN VAR OGSÅ INDSAT PÅ SAMME VILKÅR, SOM ANDRE FANGER GENERELT?

Fuldkommen. Han har været der... Men han havde den gejst, og det kan du også se.

Brev fra Robert Calberg, da han sidder som krigsfange i Torgau koncentrationslejr, 1945. I forbindelse med at min søn og svigerdatter var i Neuengamme i år ved Hamborg, fandt de min fars navn i et kartotek og hele hans færden i koncentrationslejrene. Det var et kæmpe chok. Men meget oplysende, om noget vi aldrig rigtig har vidst

Så er der det her... Det er min far, der har skrevet det og sendt igennem Dansk Røde Kors. Du kan godt se... "*Kriegsgefangenenpost*". Han sendte det til sin mor, Fåborggade 7a. Og han skriver helt utroligt. Det her, det er en kopi af det. "*Jeg har det godt*" – men det var han nødt til at skrive, for hvis ikke han havde skrevet det, så var det ikke blevet sendt. "*Jeg arbejder i et speditjonsfirma her i Torgau*" – det var det sidste sted han var, det ligger østpå – "*Det er hårdt arbejde, men jeg er... jo en stærk og rask mand. Så det skal nok gå. Jeg fyldte i tirsdags 47 år. Det var en kedelig fødselsdag. Men den fejrer vi, når jeg kommer hjem, med en and på bordet under fredelige forhold*". Og så skriver han "*hils, hils, hils! Hilsen fra din store, stærke søn Robert*". Det er jo for at glæde hende ikke. Og her skriver han så "*Jeg savner Hanne og John og Elly*" – Elly, det er min mor. På et tidspunkt skriver han også "*Vi har hørt, at krigen snart er slut*".

DET KUNNE DE ALLIGEVEL FÅ AT VIDE DERINDE?

Det fik de at vide! Åbenbart. Om det så var fra fangevogterne eller hvad Søren, det har været. Og der står han, det må være i Torgau. Du kan godt se, at han har

arbejdsuniform på – han er ikke i fængselsuniform, det var sådan nogle sribede fangedragter.

FIK HAN EGENTLIG SENDT FLERE BREVE MENS HAN VAR I KONCENTRATIONSLEJR?

Det var det eneste. Og det var nok også kun der sidst i krigen, at Røde Kors fik lov. Min mor tog faktisk med derned, med Røde Kors, med pakker. Vores nabo Villy Brædder – han var hestehandler – han sagde, det var åndssvagt. To børn, og hun anede ikke om hun kom tilbage igen! Men hvad gør man ikke... Så hun tog da med derned. Jeg tror aldrig hun mødte ham. Men hun fik afleveret pakken gennem Røde Kors og tog med dem tilbage.

HVORNÅR KOM DIN FAR TILBAGE?

Han kom hjem med Røde Kors bilerne til Sverige, det gjorde de jo. Men han kom IKKE hjem, lige da krigen sluttede, han kom først hjem senere fra Sverige. Så om der gik en måned eller... Det er jeg ikke rigtig klar over.

HAVDE DU NOGEN VENINDER ELLER VENNER, HVIS FORÆLDRE OGSÅ BLEV SENDT AFSTED TIL TYSKLAND?

Overhovedet ikke. Og det ærgrer mig lidt. At man ikke kendte andre. Mine klassekammerater har ikke haft nogen forældre, der endte dernede. Det var jo politiet, for det meste ikke, der blev taget. De anede ikke hvordan det var. Der var tavshed om krigen.

Min svigerfar... Under krigen tog han til Tyskland for at tjene penge. Og så siger min søn, Frank "*Mor, er du godt klar over, at han har faktisk været ondskabsfuld mod din far?*". Så sagde jeg "*Jamen, jeg kan ikke forstå han skulle have gjort det af sin gode vilje*". Og da han kommer tilbage fra Tyskland, bliver han sat ind i byvagten, mens politiet er væk. De blev undersøgt om de var gode nok. Så han har været igennem fagforeningen, tænker jeg, tvunget til at rejse til Tyskland for at tjene penge. Der var fire børn ikke. Der var meget, der var mærkeligt dengang.

EFTER KRIGEN

Da han kom hjem fra Tyskland, der græd han. Han græd og græd og græd. For ingenting. Han var blød og livlig, men utrolig følsom efter han kom hjem derfra. Det var så det, der ændrede ham. Det eneste sted han kunne snakke om sine

oplevelser, det var nede på Dagmar. Der kom politifolk. Så kunne de sidde og snakke om sådan noget. Somme tider kunne han også blive væk i tre dage... Jeg har aldrig set min far fuld. Men så kunne han få for meget over tørsten, og det ville han så ikke vise derhjemme. Sådan var det. Jeg har aldrig sådan set ned på min far for det, det har jeg ikke.

Jeg kan huske sådan til jul. Vi havde jo hverken tv eller noget dengang, men en stor kasse til en radio. Der sad han altid om julen. Så sagde han "*Hanne, kom herind. Nu skal du høre alle dem, der ikke kom hjem*". Det var søfolk. Han fik jo mig til at flæbe, og så sad vi og flæbede om kap om de stakkels søfolk, der aldrig kom hjem til jul! Det var ligesom om, at "sådan var det også med din far". Det var måske godt nok, at man fik det grædt ud også. Der var ikke nogen anden hjælp. Det var tabu at tale om alt det her, han havde oplevet. Så det var mest, at man skulle være glad – og han var også glad.

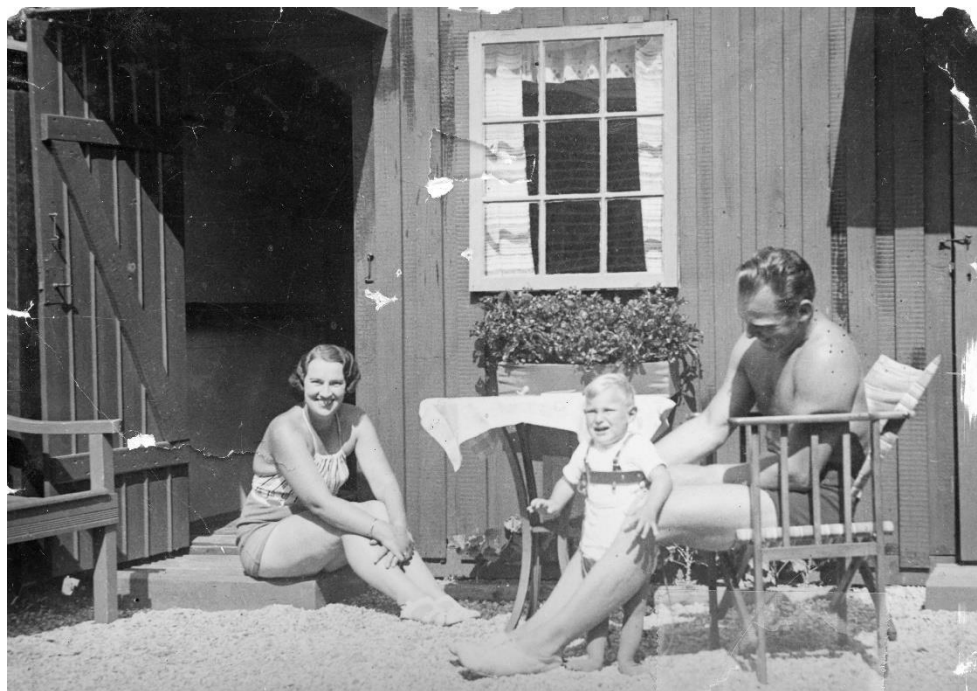
Far døde i 1966. Min mor dør i 1968. Så de har aldrig oplevet min søn, og det er jo synd.

Sommerhuset på Sejrs Allé i Risskov

Jeg kom meget ude på Sejrs Allé på Fedet i Risskov. Der boede min tante og onkel, der ingen børn havde. Og da jeg jo havde en syg bror, så synes de, at jeg

skulle væk en gang imellem. Så der kom jeg tit ud på sommerferie, særligt efter krigen. Det var et pragtfuldt sted. Der går vi ned den dag i dag, når min søn og svigerdatter er der, med morgenkaffe, rundstykker og hele molevitten, og får vores morgenbad. KUN på den vej. Det er sjovt.

Mor og far med John, som var handicappet. Jeg er inde i maven på min mor.
Foto taget ved sommerhusets anneks på Sejrs Allé. Ca. 1935

Hanne og en nabos datter på Sejrs Allé.

VAR DET EN GÅRD?

Nej, det var ene sommerhuse der lå derude. Langs Nordre Strandvej ned mod havet. Det var det andet hus fra vandet. De havde det temmelig godt økonomisk. Så det var et af de få, der var bygget op af sten. Røde sten med grønt træværk omkring. Det var et pragtfuldt sted. For 4 år siden, der blev det enten solgt eller... jeg ved ikke, hvad de gjorde ved det. Det var en dobbeltgrund. Så nu ligger der et tvillingehus, der er bygget. Men træerne på vejen, de er der stadigvæk!

Sejrs Allé var et samlingspunkt for bl.a. mine tre fastre og min fars familie.

I gamle dage, der kunne man sejle ud til Varna fra Aarhus Havn. Så sejlede man til Varna. Og Pinsemorgen, det var noget vi alle sammen skulle opleve. Der gik vi igennem skoven i højhælede sko og nyt skræddersyet tøj ud til Varna. Klokkeren den var 5 om morgenen. Så skulle vi ud at have kaffe med rundstykker. Det var altid på Varna. Så min mormor, hun gav altid i pinsen. Der kom vi ud til Thors Mølle. Og der kørte vi charabanc – det var med to heste, og så med familien. Det var altså meget spændende. Det var også en tradition! Vi havde mange traditioner dengang.

Og så kom jeg jo nede på Aarhus Hallen, der har jeg set 6-dages løb. Og min mormor, hun inviterede altid til Holiday on Ice, også nede i Aarhus Hallen, dengang det var der.

Vi brugte skovene meget som børn, både ved Marselisborg, Varna og Skovmøllen. Når vi børn fra karréen skulle til stranden så cyklede vi fra Skanderborgvej helt ud til Moesgård Strand. Hele vejen, det var ikke noget at regne. Der var vi ude hele dagen, og når vi så kom hjem, så var vi jo godt forbrændte. Så blev vi smurt ind i kartoffelmel! Det var det eneste der var, men det kølede. Det var rigtig sommer dengang.

Så voksede jeg op, og jeg ville være Frøken Aarhus – og far sagde prompte ”*Nej DET skal du ikke! Det er ikke for pæne piger!*”

DET VAR EN SKØNHEDSKONKURRENCE?

Ja. Og han passede så meget på mig, så det var helt vildt. Han vidste jo, hvad der kunne ske... Han vidste hvordan piger kunne blive udnyttet, for eksempel ligesom pigerne fra Katedralskolen, som kunne blive fristet af de charmerende sømænd, der kom i sømandsrestauranten lige overfor – og det skulle jeg i hvert fald ikke blive udsat for. Jeg var meget charmerende åbenbart, da jeg blev de her 16 år. Men jeg skulle opdrages med pli, så min far sagde nej til Frøken Aarhus-konkurrencen.

VOKSENLIV

Nytårsaften på Tarantella, ca. 1961

Jeg mødte min mand som 17-årig. Da vi har været omkring de 17 år, der kom vi meget på Tarantella. Der var jo pariserstemning sommetider, der var rigtig kabaret dernede. Og Bruno Martino – JA! DET var altså Tarantella! Det var så lækkert. Og vi behøvede ikke at have så meget spiritus, vi fik en ”flyver” – ved du, hvad det er?

NEJ DET TROR JEG IKKE?

Det er snaps og citronvand. Og vi fik ikke andet. Så vi kunne holde ud i tre dage i træk! Og vi kunne danse og more os. Det er desværre ikke sådan i dag, det er lidt synd.

Min far smed engang min mand ned af trapperne. Han kunne ikke lide ham, det kunne han ikke. Vi inviterede, og han kom aldrig. "Jeg skulle have været gift med en politimand". Han havde udset ham. Men der har min mor sagt "*NEJ, hun er forelsket i Leif, færdig*".

DER GÅR DET IKKE ALTID SOM FORÆLDRE GERNE VIL.

Nej det gør det altså ikke.

Dér er vi som brudepar, Leif og jeg. Vi blev gift i 1960 og var gift i 20 år, fik en søn – Frank.

HVOR BLEV I GIFT HENNE?

Vi blev gift i Lukas Kirken. Og det blev holdt nede på noget, der hed Gran. Min far og mor, de gik meget op i at det skulle være efter Emma Gad. Der skulle være system i det hele.

HVOR GAMLE VAR I?

Jeg var 22 og han var lige 9-11 måneder ældre end mig.

Vi havde svært ved at få børn. Så vi blev hjulpet af en dyrlæge.

EN DYRLÆGE?!

Ja, jeg havde gået på fødselsanstalten, og vi havde været gift i 10 år... Og så læste jeg i Alt for Damerne, at der var en dyrlæge nede i Skærbæk ved Fredericia. Han hjalp for at bestemme køn, men han kunne også noget andet. Så jeg skulle sende min feberkurve derned. Det viste sig, at befrugtningstidspunktet, det skubbede han fire dage før end gynækologisk afdeling havde sagt. Og så havde de også fundet ud af, at min mands sædkvalitet var dårlig. Han havde kun 40% og de var ikke så dygtige til at fare frem. Så fik vi koncentreret A-vitamin olie i 20 dage, både mig og min mand. Så skulle det hele blomstre. Bagefter skulle vi tage ned på en god ferie. Så tog vi til Las Palmas i Spanien. Første gang, 14 dage efter, der var jeg gravid. Og 9 måneder efter fik vi Frank, den 4. oktober 1970, et søndagsbarn.

DET VAR DA EN GOD RECEPT I HAVDE FÅET!

Hanne med Frank, 1970

Hanne og Leif på altanen i lejligheden på Langenæs Allé

Vi boede på Langenæs Allé, nr. 28. Der boede vi indtil 1974. Når Frank fik sin middagslur, så sad jeg inde i stuen og ventede og så kom han med sine sokker og med sin pude og sin sut. Han havde så mange sutter og det var i alle farver. Så sagde jeg en dag til ham – han kunne lige nå op til skakten – så sagde jeg *"Frank, det er ikke godt for dine tænder. Skal vi smide dem væk?"* – *"Ja!"* sagde han. Så sagde jeg *"Men jeg gemmer ingen! Så du kan altså ikke få dem igen"*. Han spurgte aldrig efter dem siden. Er det ikke fantastisk?

Frank, ca. 1973

Vores elskede sommerhus på Kysing Næs ved Norsminde. Vi købte en kornmark og byggede dette smukke sommerhus, og anlagde have

Frank siddende i Odder-barnevognen, ved siden af hans to kusiner, Onkel John, far og faster

Nu kan du se, der er lidt af vores skønne sommerhus på Kysing Næs. Det var sådan et ishuse vi fik op, og så byggede han en solgård til. Min eksmand, han var ekspert i at lave højbede, så vi havde prydhave og så havde han sat lamper op – du skulle have set vores have. Hedeselskabet kom på besøg og roste haven. Vi havde en Volvo dengang. Vi havde pejs også – så satte jeg Frank der om morgenen. Han synes det var så spændende.

En morgenstund på Kysing Næs: Far og søn ved morgenbordet.

Onkel Richard giver Frank hans første cola. Fyfy! Ved stranden på Kysing Næs.

Frank og studiekammerater i Montreal

Det var, da vi holdt jul og nytår, oppe i Québec i Canada... og der lejede vi så en stor amerikansk bil. Det var pragtfuldt. Vi kørte ud, og vi mødte kun én kæmpe stor lastbil. Vi kørte 250 km tror jeg, op nordpå, på de meget, meget brede motorveje der var deroppe. Og det var jo snestorm! Men vi var ikke bange, det rørte os ikke.

STØDTE I PÅ BJØRNE OG SÅDAN NOGLE TING?

Nej, vi så ingenting. Og jeg nåede heller ikke at se indianerne, desværre. Jeg turde ikke gå længere, helt alene på snesko i 3½ time.

Alle de huse, der var... Det var jo kunstigt, det var efterligninger fra Walt Disney. Det var UTROLIG spændende, jeg har aldrig set noget lignende. Små bitte huse, med alt det, der var inde i dem. Og så var der hoteller, der lå højt ikke, og svævebaner. Der var kunstig sne – det hele var kunstigt. Så kunne man gå op i husene – nogen boede der. Jeg blev også fotograferet sammen med en af figurerne... Hvad er det han hedder? Mickey Mouse?

JA DET VED JEG FAKTISK IKKE LIGE...

Det var en af figurerne. Og der var jo isskulpturer. Dét var KUNSTVÆRK! Nej hvor var de flotte. Det var en oplevelse. Det var en hel gade ned, og så til begge sider. Men det var også fordi, han studerede jo på Montreal Universitetet, og det var de lokale der fortalte at "*I skal tage derhen. Det er ikke et sted, hvor der normalt kommer turister*".

ARBEJDSLIV

Det der, det er mit kontor hos de studerende på Tandlægeskolen, hvor jeg var i 32 år. Jeg tog imod alle de nye patienter, der kom ind i ekspedition og andre, der skulle op til lægerne og videre i systemet. Jeg oprettede journaler og ordnede sygefravær, og tog telefoner.

Det er de tre piger

jeg arbejdede med allerførst, i informationen. Jeg blev så siden alene, de sidste 6 år – det var skønt. Der fik jeg også lov til selv at indrette det hele i nyt lokale.

Der sad jeg så med kasseapparat og skrivemaskinen og ekspeditionen. Skønt sted, og skønne mennesker, de studerende. Dette var blandt andet arbejdet ved de studerendes kontor (OF).

I informationen havde vi EDB-folk, meget dygtige. DYRE drenge. Og hver gang der var en eller anden, der havde lavet noget forkert, slået forkert cpr nr. nummer ind, så kom han gerne løbende hen af gangen "*Hanne, er det dig?*" – "*Det ved jeg ikke*" sagde jeg – "*Nej, det er det sgu aldrig*" sagde han så. Og så op på etagerne. Så var det altid deroppe, der var et eller andet galt.

Men der sad jeg, før jeg blev helt alene i informationen. Der sad jeg med en, som senere blev afskediget. Jeg vidste godt at hun drak. Så havde jeg bedt om at komme på et kursus. Hun skulle være alene og overtage mit arbejde. På kurset skulle vi hver især fortælle vores historie, hvis vi havde noget, vi var ked af. Der var så tavshedspligt. Jeg fortalte om min kollega, jeg var ked af. Hun var ustandselig ude at ryge, og hun skrev så vanvittig hurtigt, så hun skrev masser af fejl. Da jeg kommer tilbage – "*Hvor er hun henne?*" Skrivebordet, fuldkommen tømt. Så havde hun drukket og var blevet taget i det. Hun var sommetider så fuld, så hun gik op øverst oppe og havde fundet et eller andet

rum deroppe. Så kom hun ned om morgenen... jeg kunne jo lugte det... hun havde ikke været i bad og... Nej det var forfærdeligt.

Hanne som sekretær på OF (de studerendes kontor). Her sammen med formanden og næstformanden til Hannes jubilæum

Det her er fra mit 25 års jubilæum på tandlægeskolen. Kortpigerne og Hans Holst i baggrunden

Leif Glavin holder tale ved Hannes 25 års jubilæum på tandlægeskolen. Frank og Hans Holst i baggrunden med Birgitte

Kolleger fra Tandlægeskolen

SKILSMISSE OG MASSER AF OPLEVELSER MED VENNER

Jeg blev skilt i 1975 og alene med Frank. Engang tog vi til Ebeltoft med min veninde Merethe og hendes to børn. Der boede vi på vandrehjem. Merethe havde en ven, der spillede. Han hedder Ivar Sørensen. Han spiller faktisk nede i Skolegade nr. 7! Stadigvæk, det er sjovt. Han havde en båd liggende. Han havde en anden kammerat, der skulle nedenom Sydafrika. Dem fik vi lige frokost med

ude på havet. Min søn Frank og så hende den lille pige, de fik lov til at komme i gummibåden, som de havde på båden. De roede ind til øen, fik en is, og senere kom de tilbage til skibet igen. Jeg skulle have kikkert for at se! Jeg var SÅ nervøs. Så siger jeg "*Jamen, hvor er det de ror hen nu?*" – så skulle han da ud og prøve en rutsjebanetur ude i havet. Så tøjrede han hende og gummibåden. Det var han alligevel god nok til. Han var ikke mere end 8 år, men op og prøve. Da de så kom tilbage, så sagde han "*Mor, der var jo dybt!*".

Kortklubben er på vej til Nørre Vorupøre i Bodils brors sommerhus

Risskov løbeklubben i pigeclub med vores børn

Inger, Anne Marie og Hanne på Peter Gifts gårdhave

Her er det kortklubben, der får en ridetime, på "Skaarupgaard"

Inger og Hanne på en restaurant i de små gader i København

Så havde jeg en rigtig god husven, entreprenør Hans Holst, som jeg har kendt lige siden jeg blev skilt. Han var jæger. Han kom ofte på Årslev Kro som jæger, og han var utrolig til at tage min veninde og jeg med derud på Årslev Kro. Vi fik SÅ mange gode middage derude. Somme tider var jeg jo med på jagt, for eksempel i Vestjylland. Men jeg måtte ikke skyde. Men jeg skulle jo LIGE have det her gevær i hånden på billedet. Det var oppe i Jyndevad, ovre ved Herning. Det var skønt at stå op om morgenen kl 3.30, og så sommetider se rævene med deres unger. Jeg har siddet oppe i en hugstand, så kunne vi se, når dyrene kom. Vi skulle side musestille.

Jeg har en tradition med at holde min fødselsdag i januar måned. Det har jeg gjort lige siden jeg blev skilt i 1975.

Jeg har også været med Faaborg-Geltinge. Det var også sjovt. Jeg ved ikke om du har hørt om det. Det var sådan en spritrute! Det var indkøbsruter, og der elskede danskerne at komme ned. Det er jo væk nu. Der var flere overfarter til Tyskland, og når vi så var ude på havet, var det skattefrie. Så der købte vi det vi

måtte. Der var også nogen der tog med, bare for at få en masse spiritus med hjem.

På udflugt til København på den kongelige porcelænsfabrik, hvor jeg fik lov til at male et blad, på en skål eller blomsterskjuler fra Flora Danica, som skulle være en gave til Kronprins Frederik og Kronprinsesse Marys bryllup

Der er hatteklubben!

VAR DET NOGLE HATTE I SELV LAVEDE, ELLER VAR DET NOGEN I KØBTE?

Den der, den købte jeg. Og så syede jeg ene små bitte gule roser på. Og så er der en hestesko. Du skal næsten se den [viser hatten frem, som nu hænger på væggen]. DET var min hat.

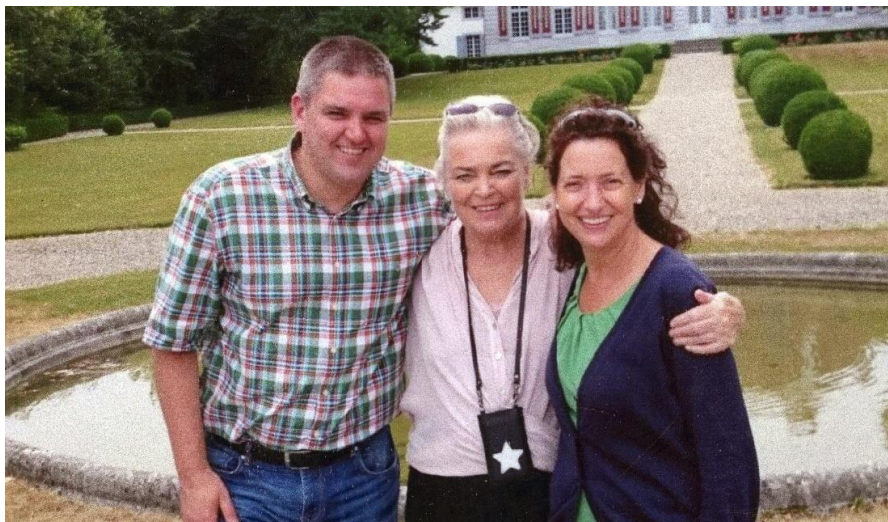
På et tidspunkt, der kunne min mand og jeg holde sølvbryllup, hvis vi havde været gift. Han var blevet gift med en anden, hun var en skøn kvinde han havde mødt. Så siger han *"Hanne, vi kunne jo have haft sølvbryllup, og du må bestemme, hvor det skal holdes"*. Så sagde jeg *"Queensgarden! På Hotel Royal!"* – den var lige åbnet. Så kom vi derop, min søn og så de to og jeg. Og det var en oplevelse. Han skulle jo gøre det så godt som muligt. Så der fik vi en flaske rødvin til 800 kr. Så skulle jeg så smage, og jeg sagde *"Den kan jeg ikke drikke"*. Så kom tjeneren, og han sagde *"Det er rigtigt! Ud med den"*, og så fik vi en ny. Altså det er jo ikke altid de dyre vine, der er de bedste! Den VAR udrikkelig, det er jo tit de rigtig gamle vine.

Jeg havde jo en god kæreste engang fra Tunesien. Han havde en forretning her i Aarhus. Et renseri, hvor både Prins Henrik og Dronning Margrethe kom. Han fik mig så med til Sousse. Så var vi ude ved præsidentens sommerresidens. Han var gift med en fransk kvinde. De var faktisk meget europæiske i byen. Jeg så ikke ret mange slør dernede, de var meget moderne. Der har jeg fotograferet. Og ved du hvad, da jeg kommer hjem, der har de brudt min kuffert op og stjålet mit fotoapparat. ALLE billederne havde de stjålet. Men det var kun det. Det måtte man åbenbart ikke. Så nu låser jeg min kuffert!

Og så selvfølgelig, alle de oplevelser med min søn i Frankrig, det var en drøm. Dét var i Nantes, det kan jeg godt huske. Det var en kvinde og en søn, der boede der i en stor lejlighed. Vi var blandt andet nede i Montmartre. Jeg fik set alt det, der var godt ved Paris. Eiffeltårnet, broerne over Seinen og det hele. Så havde min søn nogle franske veninder og dem sad vi og fik kaffe på Champs-Élysées på forskellige fortovsrestauranter.

AT REJSE ER AT LEVE

Frank, Hanne og Katharina, på Dan Foss på Als

Min søn bor i dag i Schweiz. Hende, han bor sammen med nu, hun er rigtig schweizer. Hun er sygeplejerske på et af hospitalerne nede i Zürich. Og der, hvor de bor – i sådan en lækker lejlighed – er der kig op på et bjerg, og øverst oppe, der er der et tårn, der hedder Üetliberg. Der har vi også været oppe, og jeg kan godt fortælle dig, at det er højt! 900 m over havet. Der var kun en jerntrappe, og et lille jernstativ. Nej, hvor mine ben rystede! Så ligger hospitalet nede ad bjerget, sådan bygget op. Det er fantastisk. Oppe på hospitalet kan du kigge du ud over Zürichsøen, hele byen ser du. Og den er bygget op næsten ligesom Aarhus. Du ved, Aarhus by ligger også i bunden, og så ligger højdetrage omkring. Men bjergene ligger så hele vejen rundt om den Zürichsø. Der har vi været oppe på et af de højeste bjerge. Der ligger en restaurant. Der kan man se hele søen, og hele vejen rundt. Jeg har været oppe i et spabad – et KÆMPE spabad. Der var ikke ret langt op til det øverste af et bjerg. Det var under åben himmel, 2 graders frost. Det var et KÆMPE boblespabad. Så lå vi der, og så solen stå op... Det er meget sjældent, der er som regel tåge dernede. Men der stod solen rød denne morgen. DET var en oplevelse.

Jeg har været i Norge, Sverige, Schweiz, Tunesien, Belgien, Holland... Italien, Spanien, Canada... USA, Frankrig og Tyskland... Du kan godt se, at jeg har rejst meget!

Jeg kan i hvert fald sige, at det er vidunderligt at have rejst så meget som jeg har gjort, i stedet for at sidde som gammel og tænke "*hvorfor tog du ikke afsted?*". Jeg har også været med hurtigruten fra Bergen til Nordkap, ovre og kysse den russiske jord. Det var sådan en fragtrute, men det var en luksusliner med 10 etager. Vi havde enekahyt, det var en arbejdskammerat og jeg, og det var luksus, luksus, luksus. Det kostede 30.000! Vi sagde "*Det koster, hvad det koster*". Jeg gik på pension ikke, og nu fik jeg noget udbetalt. Og så tog vi afsted på ture ind i Norge, og kørte op til den næste by. Den lægger til ved jeg tror det er 33 byer, den her hurtigrute. Den hed "*Midnatssolen*". Den var SÅ flot. Der har vi så prøvet Lofoten og alle de steder man skal prøve at opleve inde i landet. Jeg kan godt fortælle dig, at det var smukt at komme ind i alle i de fjorde, og se bjergene... Det var somme tider i stormvejr! Der var en dag hvor skibet... Kaptajnen sagde i højttalerne "*I skal gå til køjs. Kantine er lukket, restauranten er lukket. Der er vindstyrke 18. Vi sejler ikke*". Jeg troede vindstyrke 12 var det største. Men vi var ikke søsyge. Det ligger åbenbart ikke til os. Vi er blevet hejst ned fra vores skib fra 5. etage til en fiskerbåd. Vi skulle så til Lofoten – det er dér de opdrætter laks blandt andet. Men det var meget interessant. Vi var heldige at se morgensolen stå op i Nordkap, helt oppe på den øverste spids i Norge. Vi mødte lapperne! De boede sammen med rensdyrene, så øde var det. Og der har jeg en hat, som jeg fik med hjem. Den går jeg tit med om vinteren. Den er købt af en af dem, der sidder og syer i deres teltboliger – det lever de jo af, deres skind og kødet fra rensdyr.

Stort varmt tak til Carina Stobberup på Stadsarkivet i Aarhus, DOKK 1.

[Handwritten text, likely a letter or document, written in cursive.]

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•